

Even over gisteravond

Katy Brent bij Boekerij:

Mannen vermoorden en ermee weggkomen

Even over gisteravond

Katy Brent

EVEN OVER GISTERAVOND

**Je dacht dat je de ergste nacht van je leven
achter de rug had. Maar de ochtend daarna
is nog veel erger.**

Vertaald door Marijke Aarnoutse

ISBN 978-90-492-0583-6

ISBN 978-94-023-2680-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Murder After the Night Before*

Vertaling: Marijke Aarnoutse

Omslagbeeld- en ontwerp: © HarperCollins, bewerkt door Pinta
Grafische Producties

Productie Nederlandse editie: Deul & Spanjaard, Groningen

© 2024 Katy Brent

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining
van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

#IsMollyMonroeAlWakker

Van: SparkleMagazineGroup

Aan: alle medewerkers

Onderwerp: personeelskerstfeest

Datum: 15 december

Tijd: 9.30 uur

DAG DAMES EN HEREN!

De kerstdagen staan weer voor de deur en dat gaan we vanavond vieren! Vergeet niet je vier consumptiemuntjes op te halen voordat je in een van de taxi's stapt die ons naar de locatie zullen brengen.

Na een paar moeilijke jaren zijn we meer dan dankbaar voor ons toegewijde en hardwerkende team. We willen jullie oprecht bedanken voor jullie inzet en de kwaliteit die jullie hebben geleverd in deze uitdagende periode en hopen vanavond het glas met jullie te heffen op het nieuwe jaar.

Jullie enorme inspanningen worden zeer gewaardeerd. Dit bedrijf is en blijft succesvol dankzij jullie ALLEMAAL!

Jullie zijn geweldig.

x team van P&O

PS: Je wordt stipt om 18.30 uur verwacht bij verzamelplaats één, we wachten niet op laatkomers. De taxi's rekenen per minuut.

O.

Mijn.

Lieve.

God.

Nog voordat ik mijn ogen opendoe, weet ik al dat ik niet zomaar een kater heb. Dit is iets veel ergers, toch? Het is onmogelijk om je zó verschrikkelijk te voelen door alleen een beetje alcohol. In mijn hoofd bonkt een dubieus duet tussen een drumtoestel en een basgitaar, en mijn keel voelt aan alsof ik een kaasrasp heb doorgeslikt.

Ik heb gisteravond vast een virus opgelopen.

Ja. Dat moet het zijn.

Iets gevaarlijks en dodelijks.

Of.

Misschien ben ik al dood.

Dat verklaart waarom mijn ogen branden, terwijl ik ze nog dicht heb. Dat komt vast door de verblindende helderheid van de hemel.

Of.

Het ziedende vuur van de hel. Dat lijkt me waarschijnlijker.

Het is echt iets voor mij om als overtuigde agnost er op de harde manier achter te komen dat de hel echt bestaat. Ik had vaker oude dametjes moeten helpen met oversteken, of wat heiligen dan ook doen. Maar eigenlijk kan dit de hel niet zijn, want mijn arme dode hoofd rust op iets heerlijk zachts. En eigenlijk, als ik mijn hoofd een beetje naar rechts beweeg, voel ik een heerlijk koel plekje. Ik weet heel zeker dat de hel niet koel en niet zacht is. Dus... dit is een wolk of mijn kussen.

Oké. Ik ben bijna honderd procent zeker dat ik niet dood ben en gewoon thuis in mijn bed lig.

Dramatisch wijf.

Maar misschien bevind ik me wel in het overlijdensproces veroorzaakt door een kater.

‘Je kunt niet doodgaan aan een kater.’

Een stem. Een stem zonder lichaam. Een acousmètre in (waarschijnlijk) mijn slaapkamer.

Heb ik nu ineens een verteller?

Dat is wel heel *Gossip Girl*-achtig van me.

Uiterst voorzichtig open ik mijn ogen. Hoera, dit ís mijn slaapkamer. Ik denk niet dat ik ooit zo blij ben geweest om die te zien.

En er ligt een man in mijn bed.

Een man die ik nog nooit eerder heb gezien. Hoewel ik hem duidelijk al wel eerder gezien moet hebben, want hij kan niet zomaar in mijn bed zijn verschenen. Waarschijnlijk zou ik me zorgen moeten maken om zijn aanwezigheid of zou ik op zijn minst enigszins verast moeten zijn, maar heel eerlijk? Ik voel me te bedonderd om me er druk over te maken.

Ik herken hem nog steeds niet.

Niet eens een beetje.

‘Je hebt hopelijk in de gaten dat je dit allemaal hardop zegt?’ vraagt de vreemdeling.

O.

‘Ja. Van “o mijn lieve god” tot deze “o”.’

Ik draai mijn hoofd op het kussen, zodat ik hem kan aankijken. De wereld tolt en mijn maag scratcht als een r&b-nummer uit de jaren negentig. Dat is trouwens geen metafoor voor de vlinders in mijn buik omdat hij zo knap is, ook al is hij dat wel. Het voelt alsof de aarde in een andere baan terecht is gekomen. Praat ik nog steeds? De vreemdeling in mijn bed (o, dat is een goede titel voor mijn biografie, die moet ik in mijn telefoon opslaan) antwoordt niet, dus neem ik aan dat mijn hersenen eindelijk eerder werken dan mijn mond.

Hij is ontzettend knap.

Zeker iemand naar wie ik zou staren, maar op wie ik niet zou durven afstappen.

Goed werk, dronken ik.

‘Hoi,’ zeg ik en ik glimlach. Of misschien is het meer een grimas.

‘Hoi.’ Hij glimlacht of grimast terug. Hij spiegelt. Dat is een goed teken. Denk ik.

‘Ik ben Molly...’

Hij rolt met zijn ogen.

Is het mijn adem? Ik probeer dat onopvallend te controleren, maar dat is niet zo gemakkelijk als je gezicht zich op zevenenhalve centimeter van dat van een ander bevindt.

‘Dat weet ik. Je bent Molly Monroe, tweeëndertig jaar en je werkt voor een tienertijdschrift, maar het liefst zou je je biografie willen schrijven, want je hebt blijkbaar behoorlijk wat meegemaakt. Alleen was dat nou net het enige waarover je verder niets vertelde. Je deelt dit appartement met je beste vriendin, Posey, die ook journaliste is, maar dan een “echte”. Je gelooft niet in een god, maar bent bereid om van gedachten te veranderen als je een zware kater hebt. Zoals je zojuist hebt aangetoond.’

Hij blijft even stil, strijkt met een hand over zijn gezicht en praat dan verder.

‘En gewoonlijk doe je zoiets echt helemaal nooit. Ben ik nog niets vergeten?’

‘Ik geloof het niet.’

Hij kijkt me onderzoekend aan.

‘Weet je hoe ik heet, Molly Monroe?’

Nee, natuurlijk niet. Ik kan me zijn gezicht niet herinneren, laat staan iets wat ik over hem heb gehoord. Ik glimlach opnieuw naar hem. Hij glimlacht terug. Opnieuw.

‘Ik vermoed dat dat een “nee” is? Je hebt trouwens wat sla tussen je...’ Hij tikt tegen zijn voortanden.

‘Sla?’

‘Van de kebab, vermoed ik.’

‘Kebab?’

‘Ja. Daar krijg ik trouwens nog vier pond twintig voor van je. En negentien pond voor de taxi.’

‘Is... is dat zo?’ Ik kan me geen kebab herinneren. Of een taxi.

‘Ik maak maar een grapje. Ik bedoel, dat kostte het wel, maar je hoeft me niets terug te betalen.’

Ik begrijp er helemaal niets meer van. Wie is deze man. Hebben we seks gehad? Waarom blijf ik dit soort dingen doen? Ik probeer stiekem onder het dekbed te kijken. Tot mijn verrassing ben ik nog volledig aangekleed. Ik draag de kleren van gisteravond, maar dat betekent niet per se dat we geen seks hebben gehad. Ik beweeg mijn bodembekkenspiers om de situatie verder te onderzoeken. Het voelt niet alsof ik seks heb gehad. Ik bedoel, meestal is dat wel heel duidelijk, toch? Tenzij de man in kwestie een heel kleintje heeft. Of hem niet omhoog kreeg. Hoewel dat ook weer niet betekent dat er niets is gebeurd. Ik zou willen dat ik me het herinnerde.

‘Je praat weer.’

Shit.

Hij hijst zich op één elleboog en kijkt me aan. Best intens, als ik eerlijk ben. Bruine ogen. Als Maltesers. Waanzinnig aantrekkelijk.

‘We hebben geen seks gehad, Molly.’ Ik weet niet zeker of ik daar blij of dodelijk gekwetst over moet zijn. ‘Je was behoorlijk van het padje. Eigenlijk helemaal ladderzat. Echt straalbezopen.’

‘O, alsjeblieft, maak het vooral niet mooier dan het is.’ Hij heeft het fatsoen om schaapachtig te kijken.

‘Sorry. Ik wilde er zeker van zijn dat je veilig thuiskwam. Je had geen idee meer wat er om je heen gebeurde. Ik heb je adres via je rijbewijs gevonden en hoopte maar dat het klopte. Je probeerde je tas overal achter te laten. Je probeerde hem op een gegeven moment zelfs in een prullenbak te stoppen. Je dacht dat het een brievenbus was en dat de postbode hem wel bij je thuis zou bezorgen.’ Ik ben vervuld met afschuw. Vergeet doodgaan aan een kater, laat me sterven door grootse vernedering. Als er een god bestaat, laat hem of haar dan nu een zinkgat creëren in Clapham Junction, zodat de grond letterlijk opent en ik erin kan verdwijnen. Dat zou zo fijn zijn.

Hij praat nog steeds.

Geweldig.

Ik moet eerst een kop koffie hebben, voordat ik nog meer pijnlijke schaamte kan verdragen. 'Je hebt in de Uber gekotst. Gelukkig had je een goede timing en schopte de chauffeur ons net een straat hier vandaan eruit.'

'Ja, dat klinkt inderdaad als een gelukje. Vind je het erg als ik eerst even koffiezet voordat je verdergaat?' Ik probeer op luchtige toon te verbergen hoe vernederd ik me voel, maar het lukt niet; ik klink gewoon bits. Mijn mysterieuze man/ridder op het witte paard lijkt niets in de gaten te hebben.

'Melk, geen suiker, dank je. Denk nog maar eens na over mijn naam als je in de keuken bent.'

'Oké, Repelsteeltje,' mompel ik en ik glij uit bed en wankel naar de deur.

Ik hoor hem grinniken, terwijl ik door de hal naar de keuken strompel met de behendigheid en elegantie van een pasgeboren giraffe. Eentje met een enorme kater.

Ik sleep me door de woonkamer naar de keuken, waar ik mezelf toespreek over mijn aanstellerij en zie dan twee dingen. De stinkende resten van kebab en mijn telefoon. Ik gooi de kebab in de vuilnisbak, zet de waterkoker aan en grijp mijn mobiel. Hopelijk kan ik zo wat aanwijzingen vinden over de man in mijn bed. Ik hou hem voor mijn gezicht, beweeg hem wat heen en weer en wacht tot de gezichtsherkenning hem tot leven wekt, maar dat gebeurt niet. Dan dringt tot me door dat de batterij leeg moet zijn en dat ik gisteravond duidelijk te ver heen was om hem aan de oplader te hangen.

Verrassend.

Dit heb ik nu altijd. Mijn vader stond er zelfs op dat ik een vaste lijn in het appartement had, zodat hij me in elk geval daarop kon bereiken, want mijn telefoon is bijna nooit opgeladen. Of ik ben hem kwijt. Bovendien heeft mijn vader een sterke mening over het mobiel bellen, aangezien hij er zelf geen heeft. Ik reageer mijn

ergebnis over mezelf af op de telefoon en schuif hem boos over het aanrecht. Ik moet wel onthouden om hem op te laden, anders heb ik geen muziek in de bus naar mijn werk. Ik huiver bij het idee om vijfenveertig minuten lang alleen naar mijn gedachten te moeten luisteren. En die zijn nu niet heel positief.

Terwijl ik wacht tot de waterkoker afslaat (in goede gezondheid produceert dat ding al een rotgeluid, nu is het hels), probeer ik me iets, wat dan ook, van gisteravond te herinneren. Ik kan het toch niet allemaal vergeten zijn.

Ik weet dat ik op het kerstfeest van mijn werk was. Dat werd in een smoezelige kelder van een pub gehouden en niet op een echte locatie, omdat dat te duur was. Er moet worden bezuinigd en zo. En ja, het was echt zo deprimerend als het klinkt. Ik weet zeker dat Paloma, mijn beste werkbuddy, en ik daarom besloten de duurste drankjes voor die muntjes te halen. We krijgen zelden iets cadeau van onze baas, dus als de directie iets weggeeft, al zijn het maar vier drankjes per persoon, dan profiteren we daar graag van. Maar de kater die ik nu heb, is duidelijk van meer dan vier drankjes. Wat is er gisteravond gebeurd? Ik word nooit stomdronken. Nou ja, bijna nooit. Het overkomt me eigenlijk vaker dan ik zou willen toegeven, zelfs tegenover mezelf.

Als ik het kokende water in twee mokken schenk waarin ik oploskoffie heb gedaan, krijg ik ineens een onwelkome flashback van niet heel koude witte wijn die in niet heel schone plastic glazen wordt geschonken en ik voel hoe een verschrikkelijk zure oprisping zich in mijn mond verzamelt. In de wetenschap dat een volledige uitbraak zich binnen een paar seconden zal aandienen, grijp ik met één hand mijn haar en haast me naar de gootsteen, net op tijd om halfverteerde kebab en sla (en zo te zien ook friet) verzadigd in een marinade van witte wijn en wie weet wat nog meer, de afvoer te zien verstoppert.

Ik geef in totaal drie keer over voordat mijn maag eindelijk tot rust komt. De gootsteen is helemaal verstopt en ik weet dat

Posey, mijn huisgenote die meestal engelengeduld heeft, door het lint zal gaan als ze bij het wakker worden als eerste mijn uitgekotste avondje uit ziet. Met tranende ogen grijp ik naar de keukenrol en haal met wat papier de grootste brokken uit het afvoerputje. Ik voel me zo beroerd dat het me maar niet lukt om mijn hersenen en lichaam op elkaar af te stemmen en per ongeluk stoot ik een van de mokken om met mijn elleboog. De koffie verspreidt zich als een olievlek over het aanrecht en maakt alles nat. Theedoeken, rekeningen die we nog moeten betalen... en mijn telefoon. Ik doe nog een poging, maar ben te laat. Het apparaat lijkt al een halfdood zeehondenjong. Ik zucht gefrustreerd, haal de bak ongekookte rijst tevoorschijn die we speciaal voor dit soort momenten hebben en stop mijn telefoon erin, in de hoop dat ik hem op tijd heb gered. Dan glij ik met mijn rug langs de muur tot ik op de grond zit en neem even een momentje. De verleiding om mijn arme hoofd op de heerlijk koude tegels te leggen, is te groot en ik ga zo liggen dat ik mijn voorhoofd kan laten rusten op de kalmerende gladheid van de vloer.

Het helpt maar zo'n drie seconden en dan begint het in mijn hoofd weer te duizelen en te bonzen. Ellendig hijs ik mezelf op mijn knieën. Er schiet een pijscheut door mijn benen. Ik ben toch te jong voor gewrichtspijn? Ik gluur onder de zoom van mijn feestjurk en zie op één knie een lelijke schaafwond. De huid rond de wond wordt al donkerder en ik weet nu al dat er tegen lunchtijd een blauwe plek zal zitten. De komende week draag ik dus geen rokjes meer.

Ik ga rechtop zitten en inspecteer mijn andere knie, die er even verruïneerd uitziet. Ik moet voorover zijn gevallen en vervelend zijn geland. Een flashback van ergens dronken op mijn knieën zitten in een Londense straat flikkert in mijn brein, maar ik weet niet of het een herinnering is of dat ik me het inbeeld. Hoe dan ook, het is alweer weg voordat ik er grip op kan krijgen. Ik trek mezelf over-eind, maak snel nog een koffie en loop door de hal terug naar mijn slaapkamer.

‘Jack,’ zegt hij, terwijl ik hem de mok aangeef en bijna mijn hand verbrand omdat ik het oor naar hem richt. ‘Ik dacht je maar te helpen omdat je zo’n vriendelijke gastvrouw bent.’ Hij is ook overeind gekomen en zit volledig gekleed op de rand van het bed. Hij draagt een zwarte spijkerbroek en een zwarte trui, die weleens van kasjmier zou kunnen zijn. Ik heb de neiging om mijn hoofd ertegenaan te wrijven. In plaats daarvan ga ik naast hem zitten en hou een van mijn handen weer tegen mijn bonzende hoofd.

‘Hoi Jack,’ zeg ik.

‘Nee, nee, ik kwam hier uit vrije wil.’ Hij grijnst. Ik kreun.

‘Het is nog te vroeg voor *daddy jokes*. Nog te katerig.’

Hij kijkt me bezorgd aan, maar ik weet niet of hij het ook oprecht is. Ik kan het niet goed beoordelen, aangezien ik hem dubbelzie.

‘Heb je iets van paracetamol of wat anders?’ vraagt hij. ‘Ik denk dat je iets zou moeten innemen. Je ziet er niet heel florissant uit.’

‘Ik heb net gekotst,’ beken ik.

Jack kijkt naar zijn mok, zet die dan op het nachtkastje en schuift hem voorzichtig met zijn vingertoppen bij hem vandaan.

Hij wrijft bijna teder over mijn rug en een kortstondig moment wil ik me tegen zijn borst werpen en zijn armen om me heen voelen. Hem smeken om mijn haar te strelen. Het moet wel heel slecht met me gaan als ik deze behoeftes voel.

‘Arme jij,’ zegt hij. ‘Wat ik van je begreep, toen ik je gisteravond in tranen dwalend door Vauxhall aantrof, was dat je een groot feest van je werk had?’

Och jezus... ‘Tranen?’ Waarom huilde ik?

‘Je was behoorlijk van streek over iets, maar ik weet niet wat. Heb je met iemand ruzie gemaakt?’

Er flikkert weer iets op in een of andere zenuwbaan diep in mijn hersenen. Maar opnieuw lost het op in het niets voordat ik het bereiken kan.

‘Misschien. En ik was in Vauxhall? Alleen?’ Dat slaat nergens op. We waren in Soho. En ik zou met Paloma mee teruggaan naar

haar huis. Zij woont in Noord-Londen. Dat doen we meestal na een avondje stappen: samen naar huis gaan, zodat we niet alleen over straat hoeven te lopen. Een van de vele genoegens van een vrouw zijn in een grote stad. God, misschien heb ik ruzie met Paloma gemaakt en ben ik daarom hier met een vreemde in plaats van bij haar thuis, waar ze me geroosterd brood met een beetje boter kan voeren. Ik wrijf over mijn gezicht. Ik heb geen zin om vandaag naar mijn werk te gaan. Ik vraag me af of ik me ziek kan melden, maar ik vermoed dat dat te opvallend is. Waarom geven bedrijven hun feestjes altijd op doordeweekse avonden?

‘Ja. Je dwaalde wat rond. Jammerend. Vlak bij mijn huis,’ antwoordt Jack en hij glimlacht zwakjes naar me, maar het schaamrood verspreidt zich al over mijn huid en stroomt samen met de alcohol uit mijn poriën. ‘Ik kon je niet zomaar achterlaten. Wie weet wat er had kunnen gebeuren. Je was eigenlijk best schattig en charmant toen je me eenmaal had gedwongen kebab voor je te kopen.’

‘En friet,’ vul ik aan.

‘O, je herinnert je de friet?’

Ik knik naar de keuken. ‘De aanwijzing lag in de gootsteen.’

BIEP BIEP BIEP BIEP BIEP.

We springen allebei op als mijn Echo Spot luid afgaat. Of nou ja, Jack springt op, ik duik in elkaar als een gewond dier.

‘Juist, ik vermoed dat dat het teken is dat je moet opstaan?’

Ik schud ellendig mijn hoofd. ‘Dat is het teken dat ik echt moet weggaan, want anders kom ik te laat. Het is het teken dat ik door alle alarmen op mijn telefoon ben heen geslapen.’

Hij kijkt me meelevend aan. ‘In dat geval is het ook mijn teken om te gaan.’

Ik wil overeind komen om met hem naar de voordeur te lopen, maar hij wuift met zijn hand. ‘Doe geen moeite, Molly Monroe. Fris jezelf op. Neem een paracetamol en ga naar werk.’ Hij loopt naar de deur.

Ik staar hem zwijgend na en wens dat mijn hersenen nu iets slims of grappigs bedenken. Helaas, geen briljante ingeving. Net

op het moment dat ik opsta om in de douche een partijtje te gaan
huilen, draait hij zich om.

‘Mijn nummer staat trouwens in je telefoon.’ Hij glimlacht.
‘Opgeslagen onder Jack.’

2

@MugRuncher: Wat. Een. Slet #IsMollyMonroeAlWakker?

Uiteindelijk hoef ik niet te huilen in de douche. Dankzij Jacks glimlach en suggestie dat ik hem moet bellen (ik bedoel, daarom heeft hij zijn nummer toch in mijn telefoon gezet?) voel ik me een beetje beter. Niet heel veel beter, want ik heb nog steeds last van die vreselijke kater (misschien ben ik gewoon nog steeds dronken), maar beter genoeg om me naar de inloofdouche te begeven. Ik voel me beter genoeg om vaag te glimlachen als ik de zeep, drank en schaamte door het afvoerputje wegspoel.

Als ik de inloofdouche (een chique benaming voor een slang in een kast) weer uitstap, droog ik mijn haar met een handdoek en kijk rond naar iets wat schoon genoeg is om aan te trekken. Ik pak een legging van de vloer en hoor dan de voordeur zachtjes dichtgaan; dat is vast Posey die naar haar werk gaat. Ze is later dan normaal, maar misschien moet ze iemand interviewen of heeft ze een of andere afspraak. Wat de reden ook is, ik ben blij dat ik haar nog niet onder ogen hoef te komen en een ongemakkelijk gesprek hoef te voeren over mijn drankmisbruik, de rommel in de keuken en/of vreemde mannen mee naar huis nemen. Ik weet het, ze heeft een punt als het gaat om mannelijk geweld tegen vrouwen bla bla bla, maar ze doet alsof ze nog nooit zoiets van haar leven heeft gedaan. Ik kan als ooggetuige ter plaatse melden dat ze dat wel degelijk eens heeft gedaan. Op de universiteit was ze waarschijnlijk erger dan ik. Ik heb haar zeker een paar keer letterlijk van de vloer moeten oprapen na te veel goedkope shotjes. Dat zou je nooit vermoeden als je nu naar haar kijkt. Ik zie haar afkeurende gezicht al voor me terwijl ze me

de les leest over mezelf beschermen. Ik hou van Posey en we zijn al heel lang vriendinnen, maar sinds haar grote promotie een paar maanden geleden, is ze niet meer het feestbeest van vroeger. Of misschien gedraagt ze zich eindelijk volwassen. Of misschien heeft het iets te maken met dat ze haar moeder niet verloor toen ze twaalf was.

Ik kijk op mijn Echo; het is bijna negen uur. Ik word om half tien aan mijn bureau verwacht. Zelfs als de bus op tijd rijdt en het rustig is op de weg, duurt het drie kwartier voordat ik bij het kantoorgebouw ben. Ik ga sowieso te laat zijn, net als alle andere collega's, dus ga ik voor mijn kaptafeltje zitten, föhn mijn haar en doe wat make-up op. Ik mag me dan wel verschrikkelijk voelen, ik hoef er nog niet zo uit te zien.

Vijfentwintig minuten later ben ik gereed. Het is me zelfs gelukt om met de krultang wat volume aan mijn haar te geven. Ik kan niet veel doen aan de grote wallen onder mijn ogen of die typische alcoholbleekheid die ik uitstraal, maar wat maakt het uit. Ik ga gewoon in hetzelfde kantoor als altijd zitten met dezelfde mensen die ik elke dag zie. Even golft er een verontrustend gevoel door me heen als ik terugdenk aan Paloma en onze waarschijnlijke ruzie.

Ik moet echt dringend op mijn telefoon kijken. Paniekerig gooï ik allerlei kleren en kussens in het rond en gil van frustratie als ik hem na vijf minuten nog steeds niet heb gevonden. Dan pas herinner ik me dat hij in de bak rijst in de keuken ligt. Ik pak hem en kom knarsetandend tot de ontdekking dat hij nog steeds geen teken van leven geeft.

'Verdomme,' mompel ik en ik grijp naar mijn jas en tas. Ik moet maar op het beste hopen als ik op kantoor aankom. Ik sla de deur achter me dicht en vervloek mezelf in stilte omdat ik niet eerst heb gecontroleerd of mijn sleutels in mijn tas zitten; het zou niet de eerste keer zijn dat ik mezelf buitensluit. Met lichte paniek rommel ik in mijn tas, maar voel dan het koele metaal onder mijn vingers en het geruststellende gewicht van de nieuwe piemelsleutelhanger die

Paloma me voor kerst heeft gegeven. Pas dan zie ik onze buurman bij zijn voordeur staan. Hij staart me wezenloos aan over het muurtje dat zijn huis van het onze scheidt. Ik veer geschrokken op.

‘O, goedemorgen Patrick,’ groet ik.

Hij antwoordt niet, maar blijft in mijn richting staren, niet echt naar mij, maar meer door me heen. Het blijft even stil voordat hij zegt: ‘Molly. Sorry, ja, goedemorgen. Ik was even in gedachten.’ Plotseling glimlacht hij en er verschijnen lachrimpeltjes van middelbare leeftijd op zijn gezicht, maar hij heeft schaduwen onder zijn ogen. Hij is zo’n man die op een knappe manier ouder wordt, meestal, maar vanmorgen ziet hij er gekweld en gespannen uit. Maar wie ben ik om daar iets van te zeggen? Hij is een soort topadvocaat en ook al ziet zijn gezicht er versleten uit, zijn designerpak is onberispelijk.

‘Korte nacht gehad?’ Patrick en zijn vrouw Trudie hebben een dochtertje van ongeveer drie jaar en een pasgeboren tweeling, maar ik weet niet of het jongens of meisjes zijn. Ze hebben er een handje van om vroeg wakker te worden. Idioot vroeg. Daarom slaap ik met oordopjes. Hij fronst enigszins alsof hij me totaal niet begrijpt en trekt aan het kraagje van zijn overhemd. ‘De kinderen?’ verduidelijk ik. ‘Hebben ze je wakker gehouden?’ Mijn hemel, praat ik Chinees of zo?

‘De kinderen. Ja. Inderdaad. Sorry, ik ben er deze morgen niet helemaal bij. Ik heb dringend koffie nodig. Ik zal je niet langer ophouden.’ Hij glimlacht verontschuldigend voordat hij zijn huis binnengaat en de voordeur achter zich sluit. Godzijdank bleef hij niet staan om een praatje te maken. Ik vind Patrick en Trudie best aardig, zoals iedereen zijn of haar burens in Londen aardig vindt, maar wat zijn ze saai. Trudie kijkt altijd op een manier die me doet denken aan een klein prooidier. Ze praat alleen maar over hoe moe ze is of over de kinderen. Ik stond een keer naast haar in de rij bij Sainsbury op het station en dat was genoeg om me te doen zweren nooit aan kinderen te beginnen. Patrick is niet veel beter. Hij is geen

geweldige prater, waardoor ik me afvraag hoe hij zo'n succesvolle advocaat kan zijn. Moet hij in de rechtszaal geen grote toespraken en zo houden? Ik denk dat Posey een beetje verliefd op hem is, al zou ik niet weten waarom. Hij is aantrekkelijk zoals oudere succesvolle mannen kunnen zijn, maar hij straalt nauwelijks charisma uit. Best vreemd eigenlijk, zo op het eerste gezicht hebben ze alles. Ze leven de droom die ons allemaal wordt voorgehouden: een groot huis in een mooie buurt, twee auto's (wat in Londen ronduit belachelijk is, omdat je er in deze stad niet eens één nodig hebt), een stel prachtige kinderen, geld en openslaande tuindeuren. Toch lijken ze nooit echt gelukkig te zijn.

Het is bitterkoud deze ochtend, dus trek ik mijn jas dicht om me heen, zet mijn capuchon op en steek mijn handen diep in mijn zakken.

Als alles een beetje meezit, kom ik niet eens zo heel veel te laat op mijn werk. De stoepen en straten zijn echter glad en dat belooft niet veel goeds. Nou ja. Ik blaas een wolk lucht uit en begin aan mijn tocht naar de bushalte.

Pas halverwege de straat realiseer ik me dat Patrick in zijn pak zijn huis binnenging. Voor zover ik weet, werkt hij niet vanuit huis. En zelfs al deed hij dat wel, waarom zou hij dan een pak aantrekken? Waarschijnlijk was hij gewoon iets vergeten, besluit ik. Volwassen zijn betekent niet dat je alles onthoudt.

Ik kan het weten.

Het is zo koud dat ik stiekem hoop dat er iemand in de bus naast me komt zitten, zodat ik wat kan profiteren van diens lichaamswarmte. Ik zou willen dat ik het me kon veroorloven om met de trein te gaan. Zelfs geplet zitten tegen iemands oksel, maar met goede verwarming, klinkt nu zeer luxueus. Of misschien zou ik zo'n fitgirl kunnen zijn die altijd overal naartoe fietst. De kans dat dat ooit gebeurt, is werkelijk nul. Ik trek altijd en overal het ongeluk

aan, dus zou het nog geen drie dagen duren voordat ik op een rotonde word aangereden en verongeluk. De dubbeldekker rijdt voor, onderbreekt mijn mijmeringen en de chauffeur werpt me een blik toe die zegt: nou, stap je verdomme nog in of niet? Ik stap naar voren en wacht tot de deuren opengaan en de warmte me omhult.

Ik hou mijn ov-kaart voor de scanner en kijk om me heen. Onderin kun je alleen staan, dus sleep ik mezelf de trap op. Als er bovenin nog een zitplaatsje vrij is, kan ik misschien nog even een dutje doen. Ik neem plaats en haal mijn telefoon uit mijn tas. Ik klak luid met mijn tong als ik het dode scherm zie en me herinner dat het ding leeg is. Of verdronken.

Het doet er niet toe. Ik ben niet echt in de stemming om overal op sociale media te zien dat nog meer van mijn vrienden zich hebben verloofd, zijn getrouwd of een baby verwachten. Of promotie hebben gekregen. Ik klink verbitterd. Dat ben ik niet. Ik weet dat mijn tijd heus wel komt en tot dan ben ik blij dat ik kan genieten van de laatste uitspattingen van mijn jeugd. Niet veel van mijn vriendinnen zouden een avond als gisteravond kunnen hebben. Je kunt geen goed uitziende man mee naar huis nemen als je daar al een partner, verloofde of echtgenoot hebt zitten. En je kunt niet te laat en met een kater op je werk aankomen als je afdelingshoofd bent. Ik ben gewoon nog niet klaar voor die verantwoordelijkheden, anders zou ik ze wel hebben. Ik geloof heilig in goddelijke timing.

Ik nestel me in mijn stoel, leun tegen het raam en besluit over Jack te dagdromen. Ik hoop dat hij echt zo fit is als ik dacht dat hij was en dat mijn zicht wel klopte ondanks mijn dronken toestand. Het is ook een goed teken dat we geen seks hebben gehad. Ik ben al vaker op een ochtend wakker geworden in de wetenschap dat ik seks heb gehad, ook al kon ik het me niet herinneren. Dit toont dus aan dat hij een fatsoenlijke kerel is. Hoe treurig is het dat we een man als fatsoenlijk beschouwen, enkel omdat hij geen seks met je heeft als je te dronken bent om toestemming te geven. De lat ligt echt heel laag.

Zo'n vijftien minuten later is het boven in de bus wat drukker geworden en vanuit mijn ooghoeken zie ik een groepje tienermeisjes zitten. Ze lijken allemaal naar me te kijken en over me te fluisteren, terwijl ze af en toe een perfect gevormde wenkbrauw in mijn richting optrekken. Als tienermeisje leef je in een bepaalde cirkel van de hel, maar het is ook heel verontrustend om door hen omringd te zijn. Ik zie er vast uit als een oud wrak. Ze dragen allemaal de geruite rok en blazer die aangeven dat ze naar die dure privéschool in de buurt gaan. Bah. Ik zou het vreselijk vinden om weer zo jong te zijn. Maar ik vind het ook vreselijk dat ik hun blikken op me voel en af en toe gelach hoor. Ik zou willen dat mijn telefoon was opgeladen. Ik wil nu niets liever dan mijn oortjes in doen en wegzinken in Spotify en vergetelheid. Ze lachen toch niet echt om mij. Het is gewoon die vreselijk kater die me parten speelt. Ik voel me rot omdat ik niets meer over gisteravond weet en mijn telefoon niet kan checken om uit te vogelen waarom ik alleen en huilend door Vauxhall liep.

Ik probeer mijn paranoia te stoppen door me te concentreren op dat wat ik nog wel weet. Het is een grondingsoefening die ik ooit van een therapeute heb geleerd, niet lang nadat mijn moeder was overleden en ik regelmatig paniekaanvallen had. Wat weet ik zeker? Wat zijn de feiten? Ik weet nog dat ik bij de locatie aankwam met Paloma en alles was toen nog in orde. We hadden ons gereedgemaakt op kantoor en liepen toen Soho in omdat we de taxi's hadden gemist die het bedrijf had geregeld. We stopten bij een pub in de buurt van station Bond Street om snel een drankje te drinken, want zoals Paloma zei: 'Het idee om nuchter die slangenkuil in te gaan, geeft me de rillingen.' We dronken elk een groot glas Sauvignon Blanc en omdat we de rest van de fles gratis kregen, dronken we die maar helemaal leeg. We waren allebei aangeschoten toen we aankwamen bij de pub die zogenaamd in Tudorstijl was gebouwd en waar ons bedrijf de kelderzaal had gehuurd en er gaat tenslotte niets boven een kelder voor een pub.

'Laten we de feestzaal eens opvrolijken,' had Paloma gemompeld

toen we onze jassen afgaven bij de garderobe en onze consumptiemuntjes in ontvangst namen.

‘Het lijkt eerder een mortuarium,’ antwoordde ik toen ik naar onze collega’s staarde in deze vreemde omgeving. De schrik sloeg me om het hart toen ik Carol, een vrouw van middelbare leeftijd van personeelszaken, op de dansvloer zag ronddraaien, helemaal alleen, op haar platte, comfortabele werkschoenen.

Paloma snoof. ‘Staat P&O tegenwoordig voor Pittige Overgang?’

Ik weet nog dat ik moest lachen. Ik weet ook nog dat we onze consumptiemuntjes inruilden voor die plastic glazen gevuld met lauwe wijn en dat er een knappe jongen achter de bar stond waardoor ik me oud en verlept voelde.

Maar de rest is wazig. De herinneringen zijn er wel, maar als een stuk zeep in een bad. Onmogelijk om grip op te krijgen. Ik hoop dat Paloma en ik geen ruzie hebben gemaakt. Ik wil haar vertellen dat ik vanmorgen een knappe man in mijn bed heb gevonden. Ik wil haar vertellen over Jack.

Ik knijp mijn ogen dicht en wens dat mijn hersenen wat beter werken als de bus door een file tot stilstand komt.

‘Nee, kóm op,’ mopper ik gefrustreerd waardoor de tieners in lachen uitbarsten. *Word toch eens volwassen.*

Maar het gelach maakt iets los in mijn brein. Een fractie van een herinnering waarin wordt gelachen en felle lichten schijnen, maar het is niet in het mortuarium. Handen op me. Shotglasjes waarmee wordt geproost. De herinnering aan sambuca is zo scherp dat ik het drankje bijna kan proeven.

En dan is het weg. Terug in de ondoordringbare diepten van mijn psyche.

Ik duik dieper weg in mijn stoel in een poging mezelf kleiner te maken.

Door het gegiechel en gefluister van de meisjes golft mijn angst zo erg dat ik het gevoel heb alsof ik een bijzonder turbulente vlucht maak en niet in bus 137 zit.